

[Fr. Andersen (Holbæk A.)]

Anvendelse til almindelige Arbejder, dels er bestemt for saadanne Arbejder, der iværksættes til Nødhjælpsarbejder. Disse Laan til Kommunerne amortiseres indenfor en Tid af 30 Aar og forrentes med en aarlig Rente af 5 pCt.

I Lovforslagets § 3 foreslaas der ydet et Tilskud paa indtil 20 pCt. til Anskaffelse af Materialer, for saa vidt Materialerne er af dansk Oprindelse eller af dansk Forarbejdning. Hertil regnes med et Beløb paa 1 Mill. Kr. Til andre Arbejder kan der anvendes 2 Mill. Kr., saaledes at der af Arbejdsløshedsfonden stilles et Beløb paa 3 Mill. Kr. til Raadighed, dog saaledes, at Arbejdsløshedsfonden faar disse Ydelser godtgjort af Statskassen.

I § 4 foreslaas det at stille til Raadighed for Amterne, Sogne- og Bykommunerne et samlet Beløb af 50 Mill. Kr., beregnet til Anvendelse ved Udførelsen af Vejarbejder og saaledes, at disse Laan skal forrentes og afvikles gennem de Beløb, som Kommunerne modtager i Henhold til Motorlovens Bestemmelser. Endelig foreslaas det i § 5 at anvende et Beløb af 7 Mill. Kr. til Iværksættelse af Byggevirksomhed.

Det er i al Korthed, hvad Lovforslaget tager Sigte paa, og jeg kan, som sagt, henvisse til mine udførlige Udtalelser i Fjor. Jeg vil dog gerne have Lov til at give en Motivering for, at Lovforslaget fremtræder paa ny. Det blev i Fjor henvist til Behandling i et Udvalg, der desværre ikke naaede at fuldføre sit Arbejde, men ved Rigsdagens Slutning afgav en Beretning, der kort fortalte, at man ikke kunde naa at tilendebringe Arbejdet. Det er mit Haab, at dette ikke skal gentages, men at man indenfor Udvalget fra alle Sider vil kunne mødes i Bestræbelserne for at faa noget ud af Lovforslaget. Den Baggrund, paa hvilken Lovforslaget nu fremtræder, er paa ingen Maade mindre alvorlig, end Baggrunden var i Fjor. Den sidste officielle Opgørelse over Antallet af arbejdsløse lyder paa noget over 53 000, en Snes Tusinde her i Byen, et lignende Antal i Jylland og ca. 13 000 fordelt paa Øernes Omraade. Det er praktisk talt omkring ved det samme Tal, som da vi i Fjor behandlede Lovforslaget. Ganske vist fandt Behandlingen i Fjor Sted paa et lidt tidligere Tidspunkt, men alligevel tror jeg at have Lov til at sige, at Antallet af arbejdsløse praktisk talt er uforandret fra i Fjor.

Jeg mener derfor at være berettiget, jeg kunde gerne ud fra min personlige Opfattelse sige forpligtet til at fremhæve, at Alvoren i dette Spørgsmaal ikke er blevet

ringere, men efter mit Skøn snarere forstærket i det nu svundne Aar. 53 000 er et saa forfærdende Tal, og alligevel dækker det ikke det samlede Antal arbejdsløse, ikke paa langt nær. Det er ikke den fulde Sandhed, der i dette Spørgsmaal siges ved at nævne de 53 000. Der er mange flere arbejdsløse end dem, der optælles fra Uge til Uge.

Og skal man yderligere, saa godt det kan lade sig gøre, maale Betydningen af den store Arbejdsløshed, ved vi jo alle, at der til det store Antal af de ulykkelige ledige skal lægges endnu et meget stort Antal, repræsenterende Kvinder og Børn fra alle de mange Hjem, der er ramt af Arbejdsløsheden. Det er derfor ikke nogen Overdrivelse at sige, at det er en Katastrofe, og at dette Spørgsmaal saa afgjort er det moderne Samfunds allerstørste Problem. I Længden vil det være ugørligt, at nogen Regering, nogen lovgivende Forsamling kan lade dette Spørgsmaal ligge og skøtte sig selv. Det kan vi heller ikke gøre her i Landet. Vi maa derfor prøve paa at samle os om Foranstaltninger, hvorigennem man i nogen Grad kan bekæmpe Arbejdsløsheden. Jeg ved, at Synspunkterne Partiernes imellem præges af en meget betydelig Forskel i Opfattelsen af denne Sag. Men paa den anden Side synes jeg, at Spørgsmaalet er saa stort og saa alvorligt, at vi fra alle Sider maa kunne vise saa megen Resignation, at der skulde være en Mulighed for gennem vore Forhandlinger at naa til et praktisk brugeligt Resultat, saa at det kunde siges, at der dog blev rakt en hjælpende Haand til Bestræbelser, som baade er sunde og nødvendige og; jeg kan tilføje, stærkere paa krævede, synes det mig, end nogen Sinde før. Man maa nemlig huske, at man ikke blot kan tage Tallene og sammenligne dem fra det ene Aar til det andet og konstatere, at der ikke er større Forskydning hverken til den ene eller den anden Side, man maa tillige altid gøre sig klart, at jo længere Tid der gaar, desto haardere slaar Arbejdsløsheden, desto stærkere maa Ulykken føles. Og nu har vi det saadan, at der er Tusinder af Hjem her i Landet, hvor der i Aarevis er ført en fortvivlet, ja, i mange Tilfælde en haabløs Kamp mod denne Arbejdsløshed og dens Følger. Der er neppe et eneste Sogn, neppe en eneste By, hvorfra man ikke kunde hente en Række af meget triste Eksempler paa, hvad Arbejdsløsheden fører med sig. Jeg fremhæver derfor paa ny, at der efter vor Opfattelse her er en Samfundsopgave, større